

Papp Gréta

ráncok

öregsik a házunk
karját töri a kanapé
a redőny fáradt szemhéjai alól
pislognak a reggelek

a lámpakapcsolót
csak finoman
érzékeny minden érintésre

zsémbes konyha már
nem igényel társaságot

ropog a lépcső
járókeret a korlát
tapossuk a szuszogást

palacsintából a töltelék
látod házunkból kifolyik az otthon

karambit

penge a könny ha beszorul
elvágja az összes hangszálat
ha elered az üvöltést élezi
az idővonalak csontszótté
tenyerén kés kettétört távirányító
egy anyát nem szokás elfelejteni

morzsák

csendet ígértél
vastag falakat tapsot
és szívet az ablakba
ehelyett keretbe szorítod
a hétköznapokat a családot
mint a morzsákat összesepred
tenyeredbe gyűjtöd énekelsz nekik
figyeled ahogy a tavasz visszafagy

álomfogó

lelóg a lábam az ágyról
azt álmodom hogy isten
megfog magával ránt
zuhanunk vonalnak látom apát
mamából már csak a dorgáló mutatóujjat
két fénylő pont a szemed
a sötétben végignézed
ahogy egyre mélyebbre
félek azért nyújtasz kezet
hogy velem jöhess

törlesztés

kiforrsz magadból mint szálkát a seb
fuldoklás pörköltzsírban hazugságokban
egykor szavakat kaptam tőled
most pedig ellopod az összes jelentést
értelmezhetetlenné váltál
a szóközökben a levegőt látom
a betűk évről évre fogyó remény
elmegyek amint csend lesz

CSURKA ESZTER: Cím nélkül I. – 2012

